

GABRIELA TOMKOVÁ

A woman in a black, sleeveless, floor-length dress is shown in profile, facing right. Her hair is blowing in the wind. The background is a dramatic sunset sky with orange, yellow, and red clouds. The sun is visible near the horizon, creating a bright glow.

Lúvia

PRÍBEH ODVAHY A LÁSKY

Lúvia

GABRIELA TOMKOVÁ

Lúvia

PRÍBEH ODVAHY A LÁSKY

Predná strana obálky: ID 35164308 © Alanpoulson | Dreamstime.com
Zadná strana obálky: ID 56917661 © Mexitographer | Dreamstime.com

Toto dielo je fikcia. Postava na obálke je modelka a všetky postavy,
ako aj dialógy či udalosti v knihe sú vymyslené.

978-80-570-2855-0

*Venujem mojim dvom najväčším fanúšičkam – starkej a mamine.
Ste obidve veľmi odvážne a obdivuhodné, tak ako Lívia.*

*Hovoria, že som väzňom.
Vtákom v kletke, čo stratil kľúč.
Princeznou bez princa, čo už neuzrie slnka lúč.
Viem, že život nie je rozprávkou
ani snom, čo si vysnívam.
No viem, že ani v temnote
mi nik nevezme moje krídla.*

Prológ

Všade bola tma. Ani jediná sviečka, ani jediný záblesk hrejivého svetla. Mysľou jej preletelo, že by mala ostať v podzemí. Bola by v ústraní, a tak by sa možno dokázala schovať. Ale hluk a výkriky známych hlasov jej to nedovolili.

Vybehla hore po schodoch najrýchlejšie, ako vedela. Keď otvorila dvere, naskytol sa jej hrozný pohľad. Záblesky svetla, dunenie diel a vystrašení poddaní, ktorí behali všetkými možnými smermi, len aby sa zo zámku dostali. Behala po celom nádvorí, hľadajúc známe tváre, ktorým by mohla pomôcť. Každou sekundou sa miesto čoraz viac plnilo votrelcami, ktorí nemilosrdne zabíjali každého, kto sa im postavil do cesty. Bolo im jedno, či je to žena, muž, šľachtic, poddaný či nevinné dieťa. Pokúsila sa ignorovať chaos, ktorému musela čeliť a pohľadať rodičov. Dúfala, že sa niekde schovali a nedostali rovnako bláznivý nápad, ako pred chvíľou ona. Rýchlo sa poobzerala, ale nikde ich nevidela. Trochu sa jej uľavilo, avšak nie na dlho. Na druhej strane miestnosti zbadala kamarátku, ktorá ležala na zemi a držala sa za nohu. Pomyslela si, že je iste ranená a rozbehla sa jej na pomoc. Keď sa však pohla, cestu jej skrížil jeden z útočníkov.

Bol vysoký, mohutný a zvysoka na ňu zazeral. V ruke držal dýku, na ktorej sa leskla krv. Víťazoslávne sa zasmial, ukázal na ňu a chrapľavým hlasom vykrikol:

„To je ona!“

Nevedela, čo to malo znamenať, ale vedela, že nemá šancu uniknúť. Začalo sa k nej blížiť niekoľko banditov, takže útek bol doslova nemožný. Mala chuť kričať, ale namiesto toho sa len zhlboka nadýchla. Bude, čo bude. No ona nikdy nebola z tých, čo sa vzdávajú bez boja.

Šachová partia

19. júl 1720

Dnes sú tomu už tri mesiace. Nič sa nezmenilo a mne už dochádza papier. Popísala som ho z oboch strán tým najmenším písmom, akým som dokázala písať. Viac papiera som v kajute nenašla. V prvý deň som dúfala, že ak sa na tento papier o pár týždňov pozriem, už to bude len zlá spomienka. Ale nie, ešte stále som zajatcom.

Lívia dopísala posledné slovo na jediné čisté miesto na papieri, ktoré ešte ostalo. Teraz sa tam už naozaj nedalo napísať vôbec nič. Chvíľu papier držala v ruke a váhala, ale nakoniec ho s povzdychom pokrčila a strčila do vrečka. Nevedela, prečo to robí, veď logicky, nemala žiadnu nádej utiecť z pirátskej lode, kde bola viac-menej otrokom. Prečo by si uchovávala túto pochmúrnu spomienku, ak nemala nádej uniknúť? Pre ňu však nádej vždy umierala posledná. Nemohla a ani nechcela ignorovať slabý hlas v jej podvedomí, ktorý jej hovoril, že nikdy nevie, čo prinesie nový deň. Možno to bude niečo zlé, a možno naopak, niečo dobré.

Frustrrovane si napravila dlhú sukňu tak, aby na nej bolo vidno čo najmenej dier. Keď ju uniesli, neunúvali sa jej poskytnúť čisté oblečenie, a tak nosila len to, čo vyhrabala zo starej skrine v kajute. Nikdy nebola z tých, čo si potrpeli na módu. Bola zvyknutá na rovnošatu služobníctva zo zámku, kde pracovala. Vždy snívala o tom, aké by to bolo nebyť slúžkou, nebyť tou druhou, bezvýznamnou. Teraz by však dala čokoľvek za to, aby sa na zámok vrátila a posluhovala bohatým pánom a grófom, ktorí sa na ňu pozerali zvyška. Na lodi bola bezvýznamnejšia, než kedykoľvek predtým, bola otrokom bez jediného priateľa. Na zámku mala aspoň kamarátky a kamarátov, s ktorými trávila voľný čas

a spríjemňovala si prácu. Pre pirátov však bola iba jednoduchou osobou, ktorá plnila ich požiadavky. Lívia už bola znechutená z toho, ako okrem: „Hej, ty! Dones mi pivo!“ a „Nešlo by to rýchlejšie?!“ od nich skoro vôbec nič nepočula. Často im povedala svoje, bola veľmi otvorená a nedala sa vystrašiť ich vyhrážkami. Len čo niekde uvidela nespravodlivosť či ponížovanie, nemohla si pomôcť a musela zakročiť. Či už to bolo voči nej, alebo voči niekomu inému.

Svojou zanovitosťou a ostrým jazykom vedela uzemniť väčšiu posádky. Jedine u kapitána nedokázala uspieť. Jeho sa všetci báli. Bol vysoký a silný, mal tmavohnedé vlasy, hrubé obočie a v hnedých očiach výraz, ktorý ľuďom hneď napovedal, že s ním sa neradno zahrávať. Navonok to bol veľmi príťažlivý muž, ale jeho prirodzený talent rozprávať sa s ľuďmi zdanlivo zdvorilo a zároveň ich urážať úlisným a uštipačným spôsobom, kazil celý dojem. Lívia nemala tú česť oponovať mu veľmi často. Zopárkrát sa o to pokúsila, ale vždy dostala tvrdý trest. Naposledy musela upratovať celú noc až do rána, bez jedla a vody. Ráno odpadla do postele, ale o desať minút jej už ktosi klopal na dvere, aby išla umyť riad. Tej noci sa vôbec nevyspala.

Jedného rána sa Lívia pokúsila vstať skôr než obvykle. Chcela si z kuchyne uchmatnúť nejaké jedlo a vodu predtým, než tam príde kuchár. Lívia totiž nemala dovolené jesť ani piť predtým, než dokončí ranné upratovanie. Po špičkách vošla do kuchyne a nakukla dnu. Odľahlo jej, keď uvidela, že tam nik nie je. Dobešla k skrinkám s jedlom, jednu otvorila a vybrala chlieb. Potom sa však zarazila, keď si uvedomila, že si môžu všimnúť, ak si odkrojí. No nič, tak si aspoň odpije z krčahu s vodou, to si hádam nevšimnú. Natiahla ruku smerom ku krčahu, ale práve vtedy sa s buchnutím otvorili dvere. Vošiel kuchár, zavalitý pirát, ktorý na ňu vždy kričal, ako keby bola hluchá.

„Riad je umytý?“

„Áno,“ odvetila Lívia a vystretú ruku pomaly stiahla naspäť.

„Tak choď robiť, čo máš a švihni si! Dnes mi tu budeš pomáhať!“ rozkázal kuchár.

„Prečo?“

„Nevypytuj sa toľko a vypadni!“

„Dobre, dobre, stačí pekne povedať!“ zakričala mu Lívia naspäť a rýchlo vyšla po pár schodíkoch hore na palubu lode.

Na jej prekvapenie tam už bolo veľa pirátov. To znamenalo, že asi zaspala.

Rozbehla sa k skrinke s metlou, vedrom a mopom a rýchlo začala zametať palubu, pričom sa obzerala, hľadajúc kapitána. Ak zistí, že zaspala, bude mať vážny problém.

Blízko kormidla bol stolík, kde dvaja piráti hrali šach. Keďže Lívia už dávno nerobila nič zábavné ani zaujímavé, začala sa nenápadne posúvať s metlou smerom k stolíku. Chcela sa na hru aspoň na malú chvíľočku pozeráť.

„Strašidlo, kedy si sa naposledy česala?“ pozdravil ju Diego, kapitánov syn, a vyhodil svojmu protivníkovi kráľovnú.

Diego zdedil po otcovi talent uštipačných rečí. Kučeravé, tmavohnedé vlasy mal takmer rovnaké ako kapitán a v tvári sa mu zračilo niekoľko otcových črt. Obočie mal však jemnejšie a v jeho hlbokých, hnedých očiach chýbala otcova prísnosť a krutosť. Lívia ho považovala za trochu miernejšiu verziu kapitána, ale aj tak ho nemala rada.

Pokúsila sa dať si lietajúce vlasy za uši, aj keď jej ich vietor hneď zase rozstrapatil. Na zámku sa jej nestávalo často, že by ju niekto nazval „Strašidlom“, ale nemohla mu to zazlievať. Lívia totiž nebola žiadna krásavica. Mala kučeravé vlasy, ktorých farba bola niečo medzi ryšavou, špinavou blond a svetlohnedou. Oči mala zelenohnedé, bez výrazných alebo dlhých mihalníc. Na tvári mala pehy, ktoré boli na rannom slnku ešte výraznejšie než obvykle. Keď sa nad tým zamyslela, určite v tomto momente strašidlo veľmi pripomínala. Ale aj tak ju tá poznámka nahnevala.

„Výhra nie je ešte istá, aj keď vyhodíš kráľovnú,“ povedala Diegovi a naklonila sa k Georgovi, jeho oponentovi. „Byť tebou, vyhodím mu vežu koňom!“

George sa na ňu prekvapene pozrel. Bol to kapitánov prvý dôstojník, ale väčšinou sa nesprával tak vážne, ako by sa od neho očakávalo. Pochádzal z Anglicka, bol to vtipkár a rád sa zabával s Diegom.

Premeral si Líviu skúmavými, modrými očami a potom si znova prezrel figúrky. Prešiel si rukou po strapatých, hnedých vlasoch a na chvíľu sa zamyslel. Nakoniec sa však usmial a poslúchol ju.

„Neraď mu!“ zahundral Diego, keď mu George vyhodil vežu.

„Teraz mu daj strelcom šach!“ robila mu Lívia napriek.

„Hej!“ povedal Diego tentoraz hlasnejšie a nechápavo sa pozrel na Líviu.

Vyzeral, ako keby sa z polovice čudoval, ako môže vedieť tak dobre hrať a z druhej polovice, ako môže byť taká drzá k synovi kapitána.

„Povedal som ti, že mu nemáš radiť!“

„Vaša výsosť by utrpela na pýche víťazstva?“ spýtala sa pobaveno Lívia. Napadlo jej, samozrejme, že si koleduje o problémy, ale nemohla si pomôcť.

„Tak dost!“ povedal Diego, hoci aj on sa pousmial.

„Stavím sa o stovku, že by nad tebou vyhrala!“ prehovoril zrazu George a obaja sa naňho pozreli.

„Prečo? Veď ti len poradila,“ odpovedal Diego vyhýbavo, aj keď sa zdalo, že ho táto stávka zaujala. George naňho spýtavo hľadel, akoby ho vyzýval.

„Tak, keď na tom trváš!“ povedal napokon Diego a pozrel sa na Líviu.

„Večer po práci. A nech nemusíme dlho čakať!“

„Tak teda po práci,“ súhlasila Lívia s úsmevom. Nemohla uveriť, čo tí dvaja práve vymysleli. Čo ak prehrá? Budú sa jej vy-

smievať po zvyšok života? A čo vôbec z tej hry bude mať ona? No v tejto chvíli jej to bolo jedno. Konečne sa mohla na niečo tešiť.

Večer znamenalo naozaj večer. Lívia nevedela koľko je hodín. Už dávno bola tma. Bola si však úplne istá, že ak si ľahne do postele, v momente by zaspala. V žiadnom prípade by však nezmeškala pripravovanú večernú zábavu. Vďačne klesla na stoličku, ktorú jej George pripravil a spýtavo sa pozrela na svojho oponenta. Usmieval sa a bolo vidieť, že je zvedavý, ako to celé dopadne.

Lívia mala biele figúrky. Na začiatku sa bála, že jej to nepôjde, keďže šach už veľmi dávno nehrala, no rýchlo sa do toho dostala. Raz-dva vyhodila Diegovi kráľovnú aj obe veže, a neprestajne mu dávala šach. Diego sa bránil ako vedel, pričom sa na ňu neveriacky díval a mračil. Nakoniec sa Lívii podarilo vyhrať. Keď mu dala šach-mat, Diego si prešiel dlaňami po tvári a neveriacky krútil hlavou.

„To nie je možné!“ šomral namrzene a prezeral si hraciu plochu, akoby mohol nájsť nejakú chybu.

„Ale je,“ smiala sa Lívia. „No tak, daj Georgovi tie peniaze!“

„Kúp jej za ne hrebeň, to sa jej zide,“ povedal Diego uštipačne, keď podával peniaze Georgovi. Ten si ich spokojne zobral a pošepkal Lívii: „Niečo ti za to kúpim!“ potom už kričal na ostatných a vybral sa k nim, aby im povedal novinky veľkej hry.

„Tak čo, ako sa cíti pán porazený?“ podpichovala Diega Lívia. Vedela, že by za to mohla dostať, ale opäť si nemohla pomôcť. Vždy ju pobavilo, keď si namyslení chlapi ako Diego museli priznať porážku pred ženou. Potom si uvedomila, že tentokrát to je ešte zahanbujúcejšie. Porazila ho nielen žena, ale aj slúžka. Prekvapilo ju, keď uvidela, že sa Diego usmieva.

„Pán porazený je veľmi prekvapený. Na slúžku to vôbec nie je zlé. Nabudúce si zahráme poker,“ povedal. Potom ho zavolať kapitán a on sa pobral za ním. Lívia začala odkladať figúrky a želala si, aby si na ten poker našla čas.

O niekoľko dní mala Livia v kuchyni mnoho práce, pretože v ten deň mal Diego narodeniny. Chystala sa veľká oslava a všetko muselo byť perfektné. Keď konečne dokončila desať tanierov obložených chlebičkov, poslal ju kuchár upratovať, a na jej žiadosť o vodu a jedlo nereagoval. Livia si vzala mop a vedro s vodou. Potom si utrela pot z čela a začala zmývať. Bolo neuveriteľne teplo. Bola hladná, smädná a začala sa jej krútiť hlava. Zakrátko si všimla, že pár chlapov, čo hrali pri stole karty, odišlo a na stole nechali pohár vody. Livia sa opäť nenápadne posunula smerom k stolu. Keď sa dostala pomerne blízko, poobzerala sa, či sa na ňu niekto nepozereá a uchmatla zo stola pohár. Nemala sa kam skryť, a tak sa rýchlo otočila chrbtom k ostatným na lodi. Potom sa snažila čo najrýchlejšie vypiť čo najviac vody, pričom jej takmer zabehlo.

„Nie si až taká nenápadná,“ ozval sa za ňou známy hlas. Otočila sa a uvidela Diega, ako sa na ňu pobavene pozerá.

„To nemôžeš poprosiť o pohár vody?“

„Stalo sa. Už veľakrát. Ale nebola odozva.“

„Tak to vypi. Nebudeš mať malér,“ povedal Diego a ukázal na pohár.

Livia pokračovala v pití, tentoraz už trochu pomalšie. Diego ju pri tom sledoval, čo ju znervózňovalo. Keď konečne dopila a nadýchla sa, podala pohár Diegovi.

„Ďakujem,“ povedala potichu. Nechcela, aby ju počul kapitán.

„A teraz sa vráť do práce!“ rozkázal jej odmerane Diego a otočil sa k nej chrbtom. Akoby si zrazu spomenul, že by k nej nemal byť milý.

„Slúžka, čo tam postávaš ako hlúpa? Zabudla si, ako sa zmýva?!“ kričal z opačného konca lode kapitán. Livia sa pobrala s mopom aj vedrom pracovať ďalej. Do oslavy neostávalo veľa času, ale zato špinavej podlahy bolo na lodi dosť.

Boleť

V ten večer loď zakotvila v Južnej Amerike. Kapitán poslal niekoľko členov posádky kúpiť ohňostroj, pitie a objednať hudbu. Keď sa vrátili, oslava už bola v plnom prúde. Lívia si na takéto oslavy síce časom zvykla počas práce na zámku, ale nikdy ich nemala veľmi v láske. Hudba bola hlasná, piráti tancovali a pozvali aj veľa ľudí z mesta. Lívia žasla nad tým, ako sa niekto dokáže tak rýchlo opiť. Väčšina hostí sa opila za necelú polhodinu a Lívia mala tušenie, že niektorí prišli dokonca už opití. Neochotne kľučkovala pomedzi hostí s táckou a pitím. Neznášala opitých chlapov.

„Hej zlatko, poď k nám! Poď s nami!“ volal ju jeden obzvlášť opitý cudzinec a načiahol sa za jej rukou.

„Len sa ma dotkni a vylepím ti tak, že ešte týždeň budeš mať červený flak!“ pohrozila mu Lívia nahlas. Bola rada, keď sa zdalo, že pochopil. Na chvíľu zachytila Diegov pohľad.

Uškrnul sa na ňu a potom sa otočil naspäť k tuctu dievčat, ktoré mal okolo seba. Tie sa pri ňom hlasno chichotali a ovievali sa pestrofarebnými vejármi. Každá z nich mala oblečené hodvábne šaty zdobené mašlami a kvetmi. Lívia po takých vždy túžila, no nikdy si ich nemohla dovoliť. Vzdychna si pri nespravodlivosti, ktorú pociťovala a otočila sa.

Čas sa vliekol neuveriteľne pomaly.

Lívia už nevládala, chcela sa vytratiť na toaletu a trochu si oddýchnuť, ale posádka jej to nedovolila. Chvíľu hľadala v dave kapitána. Bola zvedavá, či je nablízku, a či by zbadal, keby sa na chvíľu vzdiali. Zanedlho ho uvidela stáť pri stole s kartami vedľa niekoľkých neznámych z mesta. Nepáčilo sa jej, ako sa tackal pod vplyvom rumu a vína. Mala strach. Nemala potuchy, čoho je v takomto stave schopný.

O chvíľu však na svoj strach zabudla.

Na loď sa totiž vrátili dvaja piráti, ktorí so sebou priniesli malé dievčatko. Malo asi trinásť rokov a vyzeralo vydesené na smrť. Neúspešne sa snažilo vyslobodiť z ich zovretia. Lívia bez rozmýšľania položila podnos s pohármi na najbližší stôl a nahnevane sa rozbehla za nimi.

„Hej! Čo si myslíte, že robíte?! Kto je to?“ skríkla na nich. Cítila, ako v nej stúpa hnev. Kdesi vnútri tušila, že tomu dievčatku aj tak nebude vedieť pomôcť, ale musela to aspoň skúsiť.

„Kapitánov rozkaz. Jedna slúžka navyše nezaškodí,“ odpovedal Simón, ktorý dievčatko držal z pravej strany.

„A čo jej rodičia?“

„Nevšimli si, že sme ju vzali. Čo je? Netešíš sa, že budeš mať kamarátku?“ povedal uštipačne Pedro, ktorý dievča držal z ľavej strany.

„Okamžite ju odneste naspäť, vy odporní idioti!“ kričala Lívia tak, že ju už všetci počuli. Celá loď mierne stíchla a pozerala sa na túto zaujímavú scénu. Diego otočil hlavu od húfu dievčat a zvedavo pozoroval, čo sa dialo. Lívia zachytila jeho pohľad. Na malý moment sa jej zdalo, že bol trochu znepokojený. Keď sa naňho pozrela, pomaly pokrútil hlavou.

„Ty nám určite rozkazovať nebudeš! Čo si to vôbec dovoľuješ?!“ oboril sa na ňu Simón a dievčatku sa podarilo trochu si uvoľniť ruku. Vyšmyklo sa mu zo zovretia, ale on ju hneď chytil.

„Neopováž sa utiecť!“ zasyčal na ňu a dievčaťu začali stekať po tvári slzy.

„Máte mňa, čo ste takí leniví si po sebe upratať?! Ako by bolo vám, keby vás násilím odvliekli z domova?!“

Nato všetci stíchli, nie preto, čo povedala, ale kvôli tomu, že kapitán kráčal k nim. Lívia sa obrátila.

„Povedal som ti, že sa máš starať o seba!“ povedal kapitán. Nekričal. Jeho hlas bol pokojný, a predsa krutý a nebezpečný. Nenútene kráčal k Lívii, pričom z nej nespúšťal oči.

„Povedal som ti, že si máš zavrieť svoje špinavé ústa. Keď to nedokážeš sama, tak ti s tým trochu pomôžem!“

Nato Líviu udrel do tváre tak, že spadla na zem a hlavou narazila o niečo ostré. Na čele zacítila bolesť a teplá krv jej stekala po tvári. Chcela sa postaviť, ale kapitán do nej kopol, a keď znovu spadla, neustále ju udieral. Plakala, kričala, prosila ho, aby prestal, no nič nepomáhalo. Nemala šancu a vedela, že všetci naokolo sa tomu len prizerajú. Snažila sa zakryť si aspoň tvár a dúfať, že nejakým zázrakom toto peklo prežije. Po chvíli, keď si už myslela, že viac neznesie tú pulzujúcu bolesť, ktorá ju v hlave núti omdlieť, ozval sa povedome uštipačný hlas:

„Otec!“ povedal Diego výrazne a kapitán zodvihol hlavu od schúlenej Lívie. „Nechceš predsa zabiť slúžku.“

Posledné slovo povedal ťahavo, akoby ho chcel zvýrazniť. Kapitán sa otočil na syna. Vyzeralo to, že chvíľu uvažoval nad jeho slovami.

„To sú múdre slová,“ zavrčal nakoniec, no ešte poslednýkrát do Lívie lenivo kopol.

„Vypadni!“ zahrmel na ňu. Lívia sa pokúšala čo najrýchlejšie postaviť. Celé telo ju bolelo a otriasala sa vzlykmi. Videla trochu rozmazane, ale nejako sa jej podarilo prejsť pomedzi hostí a nakoniec nájsť svoju kajutu. Tam sa hodila na posteľ a plakala tak, ako ešte nikdy predtým.

* * *

Zdalo sa, že od tej hroznej udalosti ubehlo niekoľko dlhých dní. Ešte stále však bola noc a Lívia ležala na posteli s tvárou na vankúši. Pokúšala sa utíšiť svoj plač, ale neúspešne. Rana na čele stále krvácala a neveriteľne ju bolela. Rukávom si utierala krv, ale stále sa to zhoršovalo. Pokúšala sa pritlačiť na ranu, no nič nezaberalo. Nikdy sa necítila viac osamelá. Beznádej ju obklopila ako hrubý závoj, čierny ako tma všade navôkol. Teraz si bola istá,